

[Rager.]

siger: Vi vil være med til en permanent Lovgivning, der giver en Udvidelse af Opsigelsesfristen. Det maa jeg forstaa saaledes, at det ærede Medlem altsaa er beredt til endnu i den nærmeste Fremtid at gennemføre en Lovgivning, der forlænger Opsigelsesfristen for disse Lokaler til mindst et Aar. Men saa forekommer det ogsaa mig, at dermed har det ærede Medlem i Virkeligheden kapitularet over for Ministerens Forslag, for mere eller andet ønsker Ministeren ikke; mere tilsigter Ministerens Forslag ikke i Øjeblikket.

Jeg spurgte før det ærede Medlem, men det fik jeg ikke Svar paa: Det er vel ikke Meningen, at der i den Lov, det ærede Medlem vil gaa med til, skal staa: dette er en permanent Lov, der ikke maa ændres? Det er vel tilladt for Ministeren i Løbet af næste Rigsdagssamling uanset Gennemførelsen af en saadan Lov at forsøge, om dette Tings Flertal kan vindes for en yderligere Lovgivning.

Korsgaard: Jeg synes, at det kun kan virke komisk, naar man fra Det radikale Partis Side tager til Orde mod at bruge dette Forslag agitatorisk, da jo ethvert Barn paa det politiske Omraade ved, at Det radikale Parti ved enhver Lejlighed har udnyttet dette Forslag saa stærkt, som det overhovedet har kunnet ske, uden i allermindste Maade at tage Hensyn til det reelle, til en virkelig fair Fordeling imellem Rettigheder og Pligter for Ejere og Lejere. Man er kynisk fra radikal Side ud fra den Betragtning, at Lejerne er de fleste, gaaet ind for, at der i Virkeligheden kun var Lejerinteresser at varetage. Saa nedsætter den højtærede Indenrigsminister en Kommission, og saa vil den højtærede Minister have, at man skal tage den af ham nedsatte Kommission højtideligt.

Naar man ser paa de paagældendes Navne, ja, saa ved vi jo, at denne og hin er Repræsentant for Grundejerne, for naturligvis er den højtærede Minister ikke saa ubegavet, at han nedsætter en Kommission, i hvilken der overhovedet ikke findes Ejerrepræsentanter, og saa findes der i Kommissionen en hel Række andre, om hvis Stilling man ikke paa noget som helst Tidspunkt kunde være i fjerneste Tvivl. Om der muligvis kan være et eller andet Menneske paa Flertallets Side, om hvis Stilling man kunde tvivle, det ved jeg ikke; jeg tror det ikke, men jeg vilde da i hvert Fald gerne have vedkommendes Navn at vide. Og saa vil altsaa den højtærede Minister, at man

skal tage en saadan Kommissions hele Arbejdsmetode højtideligt!

Det er nemlig den sørgelige Kendsgerning, at alle taler imod Privilegier, vel at mærke, saa længe de ikke selv har dem, men i samme Nu de har Privilegierne, saa er det en Uretfærdighed, der begaas imod dem, hvis man fjerner disse Privilegier. Og hvorledes er nu Stillingen for de gamle Lejere inde i Byerne sammenlignet med dem, der er henvist til at bo i nye Ejendomme? Ja, det er jo den, at man vil have, at et Privilegium, som de paagældende har haft gennem Krigslovgivningen igennem 15 Aar, skal være permanent. Dette er helt urimeligt. De paagældende Lejere har ingen særlige Rettigheder ud fra et Retfærdighedssynspunkt. At man kan bruge det politisk, og at man ligesom paa saa mange andre Maader gør Forsøg paa at købe Stemmer, det ved vi jo ikke altid er fremmed for Politikere, men det behøver aldeles ikke at have det fjerneste med Retfærdigheden at gøre, og efter mine Begreber har det det i det givne Tilfælde aldeles ikke.

Naar den højtærede Minister udtalte, at vi fra konservativ Side aldeles ingen Interesse har for Lejerne, vil jeg gerne spørge: Hvor ved Ministeren det fra? Hvad bilder han sig egentlig ind ved at komme med en saadan Udtalelse? — Ja, Ministeren ler højt. Det kender vi nok, det gør han ogsaa, naar han konverterer; saa synes han, han er saa fortrinlig, selv om det hele gaar i Smadder mellem hans Hænder. Nej, det er nemt nok at le, men der skal mere til, hvis man paa rette Maade skal varetage et Ministeriums høje Funktion, saa skal man være Repræsentant ikke for specielle Klasser, men for Billighed i al Almindelighed. Men dertil kender Ministeren i al Almindelighed jo ikke det fjerneste; han slynger frimodigt ud, at et Parti, der har 90 000 Stemmer i København — og vi ved, at der bor mange flere Lejere end Ejere i København —, overhovedet ingen som helst Interesse har for Lejernes Forhold. Det er en meget dristig Paastand, som Ministeren skulde holde sig for god til at fremsætte her, ikke mindst efter at han i Gerning har vist, hvor ringe Evne han har til at gennemføre Ting, som en samlet Rigsdag staar bag ved.

Hvad selve Forslaget angaar, hvortil efterhaanden Huslejelovgivningen er reduceret, vil jeg gerne gentage, at hvad den paagældende Kommission siger eller ikke siger, er mig rovnende ligegyldigt. Jeg ved paa Forhaand, hvorledes dens Flertal er indstillet, og for saa vidt ogsaa, hvorledes dens Mindretal er indstillet, saa Resultatet